

svojo dušo! In trga nam to svojo dobro dušo na kosce in podaja nam jo, da se ž njo pobavimo in uživamo. Podaja nam jo požrtovalno in krvaveč in mi hvaležno in s sočutjem sprejemamo njegovo darilo. Pri petju so tudi kvartopirci dvignili glave in neka koketna dama je pevca po končani pesmi nagradila z nemškim priznalnim vzklikom. V navdušenosti pa nihče ni prekosil pana Ježiška, ki je včasí kakor prikovan postal pred harfenistom ter poslušal. Obraz mu je postal nekako dolg in prišpiljen, tako se je zamaknil in zagledal v pevca. Vsa njegova duša mu je zlezla na lice, ki je gorelo notranje vročine in naslade, tako ga je navdal za hip neki nepopisen umetniški čut. Videl sem ga, kako se je priplazil k harfenistu, položil svoj dar na krožnik ter nekaj poprosil, na kar se je še enkrat ulila pesem: Dejž nám svobodu . . . Dobro, Ježišek! Ti veš poskrbeti za telesno in dušno krepilo in boljšega krčmarja si ob znožju starodavnega Radehosta misliti ne morem. Ti s polno mero zaslužiš hvalo, ki te ž njo obsipajo oni, ki se gredoč na Radehošt ustavijo pod tvojo streho. Nebeško zadovoljen sem bil s tem večerom in rekel sem si, da tako čistega veselja že dolgo nisem užil. Pozno sem šel spat; pa na počitek še ni bilo misliti, ker trepetala je v meni razburjenost od užite radosti. Odprl sem okno. Višnjevskasti oblaki so v dolgih cunjah ležali na nebosklonu; med njimi je poredkoma gledala zvezda na zemljo. Mehha in topla majnikova noč ni obetala stalnega vremena. (Konec prih.)

Amor.

Pomlad cvetno
odpodi nam čas;
rožam liste
zviije mraz;
deklicam na licih
gine kras,
in mladost beži
od nas —
samo Amor nima
sivih — las.

Fran Valenčič.